

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. december 7-én, ádvent 2. vasárnapján.

Ézsaiás könyve 51. rész 11. verse: „Így fognak visszatérni azok, akiket az Úr kiváltott, és ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.”

Kedves Testvéreim!

Ézsaiás könyvéről szoktuk azt is mondani, hogy az az Ószövetség evangéliuma. Olyan bátorító, biztató üzenetek fogalmazódnak meg, amik előképei a Jézus Krisztusban elért megváltásnak. Nem véletlen az sem, hogy az evangéliumok sokszor idézik ezt a próféta könyvet, mert benne van mindaz, aminek az életünkhöz szólnia kell. Isten eltervezte azt, hogy mi értünk elküldi az Ő fiát, és ezt megjövendőlte a próféta könyvekben. Így lehet előképe ez a mondat is mindannak, ami Krisztusban elért, és így lehet ez ádventi örömhír is, hogy megfelelő lelkülettel tudjunk az ünnepre készülni.

Hadd kezdjem azzal, ami a biztatás legvégén van. A gyötrelmes sóhajtozás elmúlik. Nem lesz többé. Bármennyire furcsán hangzik, de ez volt az első, ami ebben az ígében megragadott. Nem lesz sóhajtozás. Miért jó ezt tudni? Mert mi, magamat is beleértve, folyamatosan sóhajtozunk. Általában azt mondjuk, hogy panaszkodunk, de közben a lelkünkben kiszakadnak a rossz érzések, a rossz gondolatok. Igazából érezzük és tudjuk, hogy rossz dolgok húznak le minket. Úgy érezzük sokszor, mintha a lelkünkre rákapaszkodna valami, és nem engedné azt felfelé. Olyan ez, mint, amikor a héliummal töltött lufira ráerősítenek egy vízzel töltött lufit, és annak a súlya a földön tartja. Amikor sóhajtozunk, amikor a rossz dolgok vannak bennünk, akkor a lelkünk nem tud a menny felé emelkedni. Úgy is mondhatom, hogy itt tart a lelkünk súlya a földön. A lelkünk nehezzé válik.

Tudunk-e ilyenkor Istenre figyelni? Gondoljuk végig, hogy amikor minden gondolatunkban, minden érzésünkben az van benne, hogy mi nem jó, akkor elér-e hozzánk Isten üzenete? Ha tele vannak a gondolataink azzal, hogy mi az, ami nem ér semmit, akkor csak ürességet, és sötétet látunk. A lelkünk hasonló lesz ahhoz az ablak nélküli helyiséghez, ahol még az ajtó is tökéletesen záródik, és nem engedjük, hogy bármilyen fény bejusson oda.

A gyötrelmes sóhajtozás legnagyobb kártékony hatása az, hogy a rossz dolgokkal lehúzzuk egymást. Valamelyik mesében volt az, hogy az egyik szereplő elkezdett sóhajtozni, és ettől mindenkinek rossz kedve lett. Mint amikor borús az idő, és mindenkinek egy kicsit borús a lelke. Jobb lesz nekünk attól, hogyha a másiknak is rossz? Bármennyire is nehéz, de meg kell fogalmaznunk. Csak a legkritább esetekben tudjuk egymást felemelni. Még egy rövid részletet hadd hozzak egy Pompom meséből. Az egyik főszereplő, Gombóc Artúr egy üzlet kirakatába került kalitkába zárva. Amikor Picúr, a kislány odaért a kirakathoz, és megkérdezte, hogy mi a baj, és mi történt, akkor Gombóc Artúr csak annyit mondott: Aj-jaj-jaj-jaj. A kislány erre így válaszolt, hogy ebből nem értek semmit, és csak az időt húzod vele. A gyötrelmes sóhajtozás soha nem visz előre.

Isten pedig azt ígéri, hogy ez megszűnik. Elmúlik. Nem lesz többé. Képzeljünk magunk elé egy panasz és sóhajtozás-mentes világot. Képzeljük el, ahogyan csak a jót osztjuk meg egymással, ahol örülünk annak, aminek a másik is örül, és ahol nem lehúzzuk, hanem felemeljük a másikat. Az ádventi jó hír az, hogy Isten azért küldte el Jézus Krisztust ebbe a világba, hogy felemelje ezt az egész embervilágot. Nem csak az egyes embereket, hanem mindenkit! Azért érkezett el a mi Urunk, hogy végre legyen egy olyan jó hír, amiről mindenkinek csak jó juthat eszébe! A karácsony üzenete ilyen! Egyébként nem néznének az emberek karácsonyi filmeket már novemberben. Nem lennének olyan énekek, amik Jézus születéséről szólnak, mert nem hallgatná senki. Csakhogy a karácsony örömhíre eloszlat minden gyötrelmes sóhajást. Vége van!

Akkor milyen lesz az élet? (Van egyáltalán olyan élet, ahol nem jut rossz az eszünkbe? Lehet olyan, hogy nem beleállunk a panaszba, hanem ellene állunk?) Ézsaiás próféciájának ígérete szerint olyan, hogy ujjongva vonulnak majd a Sionra. Oda mennek majd, ahol Isten van jelen. A Sion az a hely, ahol, értsük jól, Isten lakik. Az a hely, ahol az ember találkozhat vele. Mi pedig addig, amíg a földön élünk, nem tudunk a mennybe felmenni, ezért Istennek kell a mi közelünkbe jönnie. Ennek a jelképe a Sion. A nép oda fog ujjongva menni, ahol találkozhat az örökkévaló Istennel.

Ujjongva vonulnak majd a Sionra. Olyan esemény után történik ez, ami rendkívüli, ami nem szokványos. Idén tavasszal, amikor a Liverpool, Szoboszlai Dominikkal a csapatban megnyerte a bajnokságot,

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. december 7-én,
ádvent 2. vasárnapján.***

akkor több tízezres tömeg vonult, és éltette ujjongva a győztes csapatot. Pedig ez csak egy nemzeti bajnokság megnyeréséről szólt. Nekünk pedig olyan győzelemben lehet részünk, ahol a mi királyunk, Jézus Krisztus a világ összes bűne felett diadalmaskodott. Sőt, győzött a halál felett, győzött a betegségeink felett, és minden felett, ami lehúzza az életünket. Ez nem azt jelenti, hogy nincsenek jelen, csak azt jelenti, hogy a végső győzelem nem az övék. Az örök élet tabelláján az első helyen mindig Jézus Krisztus áll. Lehet, hogy a második helyen ott van a halál, vagy egy súlyos betegség, vagy a lelkünk lehúzó nyomorúsága, vagy egy régóta tartó keserűség, de ha ránézünk a pont-táblázatra, akkor az első helyen mindig a mi Megváltónk van. Nem a földi táblázaton, hanem az örök élet táblázatán.

Ezért mondhatta a prófécia is, hogy öröm koszorúzza a fejüket örökre. A mi ujjongó örömünk nem olyan, ami elmúlik. Olyan, ami megmarad örökre. Gondoljuk csak végig, hogy Jézus Krisztus születése előtt több évszázaddal megszólalt Isten a prófétán keresztül, és elmondta, hogy a népnek olyan ujjongó öröme lehet, ami örök. Nekünk Megváltónkban adatik ez az öröm. Nem a körülményeinkben, hiszen ott mindig találunk valami rosszat, valami lehúzót, hanem Krisztusban van ez az öröm. Őbenne nincsen bűn, nincsen sötétség, nincsen semmi rossz. Ő a mi örök örömünk.

Akik sokat használnak számológépet, vagy telefont, azok tudják, hogy mennyire fontos az, hogyha be van kapcsolva a kék-fény szűrés. Sőt, az még jobb, hogyha van egy olyan szemüveg is, amelyik ezt kiszűri. A kék-fény érkezik a szem felé, de a szemüveg megszűri azt. Látszik ugyanúgy a kép, minden szín, minden forma, de ami ártalmas, az nem jut el a szemhez. Jézus Krisztusban nekünk is így lehet örömünk. Érkezik a lelkünk felé minden, ami ártalmas, de Ő kiszűri mindezt, és csak a jó kép jut el hozzánk. Amikor pedig arra nézünk, akkor lesz nekünk örökre tartó örömünk.

Az elmúlt héten szerdán és csütörtökön evangélizációs alkalmaink voltak, a pénteki napon pedig ifjúsági zenekarunk szolgálatával egy dicsőítő este. Akik ott lehettünk mind a három estén, érezhattuk, ahogyan Isten az evangélium örömével bekapcsolja a sötétség szűrést. Eljutott hozzám mindaz, ami felemelő, az evangélium csodája, hogy Jézus Krisztus az én életemért is önmagát adta. Eljutott hozzám az a különleges üzenet, hogy már Isten országának a lakója lehetek, mert Isten kiválasztott engem. Ebben pedig örömöm van. Akkor is, hogyha fárasztó volt a hét. Akkor is, hogyha voltak a Sátánnak is próbálkozásai az életemre nézve. Tudni fogom, hogy Isten kimentett engem, ahogyan itt a prófécia is elmondta, kiváltott engem minden fogságból, minden megkötözöttségből, és levett rólam minden súlyt, ami a föld felé húz engem. Az örömet, amit Krisztus elhozott, azt nem veheti el tőlem senki, soha.

Ez az az öröm, amiről majd a záró énekünk is szól: „Jézus, üdvösségem! / Te vagy földön-égen / Örök örömem!” Akkor is, hogyha „esdekelve várom” Jézus Krisztus áldó szavát. Akkor is, hogyha a „pokol hada hány tört”. Akkor is, hogyha a „föld mind romba dől”. Akkor is Jézus Krisztus az én örök örömem.

Őbenne lesz valósággá ez a prófécia azoknak, akik Krisztus megváltásában élnek: „Így fognak visszatérni azok, akiket az Úr kiváltott, és ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.”

Ámen!